

Larver og guldsmede

I et stille vandhul – nede under vandet – levede en flok larver. De levede lykkeligt dernede langt væk fra solen. I mange måneder havde de meget travlt, mens de piskede rundt i det bløde mudder på bunden af vandhullet.

De lagde mærke til, at en af larverne engang imellem så ud til at tabe interessen for de andre. Mens den klyngede sig til stilken på en åkande, forsvandt den ganske langsomt ud af syne, og de så den aldrig mere.

"Se", sagde en larve til en anden larve. "En af de andre larver klatrer op af åkandens stilk: Hvor tror du, hun skal hen?" Den bevægede sig langsomt opad og opad. Mens de andre kikkede, forsvandt larven ud af syne. Dens venner ventede og ventede, men den kom ikke tilbage.

Det var da mærkeligt", sagde den ene larve til den anden. "Tror du ikke, hun var glad for at være her?" spurgte en anden larve. "Hvor tror I, hun gik hen?", undrede en tredje sig.

Men ingen af dem havde noget svar. De var meget forbløffede. Til sidst kaldte en af larve-lederne alle larverne sammen.

"Jeg har en ide. Den næste af os, der klatrer op af åkande-stilken må love at komme tilbage og fortælle de andre, hvor han eller hun gik hen og hvorfor?"

"Det lover vi", sagde de alle sammen højtideligt.

En forårsdag ikke længe efter opdagede den larveleder, der havde foreslået planen, at han selv var på vej op af stilken, Opad og opad gik det. Og før han egentlig forstod, hvad der skete, var han brudt gennem vandets overflade og lå på det brede, grønne åkandeblad.

Da han kom til sig selv så han sig omkring med forbavselse. Der var sket en forvandling af hans gamle krop. Hans bevægelser afslørede, at han havde fire sølvvinger og en lang hale. Varmen fra solen tørrede fugten af hans nye krop. Han bevægede sine vinger og pludselig opdagede han, at han var ovenover vandet. Han var blevet til en guldsmed!

Han steg og sank i store cirkelbevægelser, mens han fløj gennem luften. Han følte sig munter og glad i de nye omgivelser. Indimellem landede den ny guldsmed lykkeligt på et blad for at hvile sig. Mens han hvilede sig, så han ned mod bunden af vandhullet. Han var lige ovenover sine gamle venner larverne. Der var de – piskende rundt lige som han selv havde gjort det indtil for nylig.

Guldsmeden huskede, hvad de havde lovet hinanden: At den næste, der klatrede opad stilken skulle komme tilbage og fortælle, hvor han tog hen og hvorfor. Uden at tænke sig om styrtede guldsmeden sig ned mode vandet. Pludselig ramte han overfladen og blev ligesom skubbet væk.

Nu da han var en guldsmed kunne han ikke længere komme ned i vandet. "Jeg kan ikke komme tilbage", sagde han nedslået. "I det mindste prøvede jeg, men jeg kan ikke holde mit løfte. Selv hvis jeg kunne komme tilbage, ville ingen af larverne genkende mig i min nye krop. Jeg tror, jeg bliver nødt til at vente, indtil de også bliver guldsmede. Så vil de forstå, hvad der skete med mig, og hvor jeg tog hen." Og guldsmeden fløj lykkeligt af sted ind i dens nye verden af sol og luft.